

EEN MOOIE VONDST.

Dat arme Hoek van Holland! Wat wordt het vaak uitgescholden, bespot, vervenscht door zijne bewoners! 't Is de akeligste plaats van ons land. Geen boom, geen struik te zien. Zand, niets dan zand! „Houdt u dan niet van de zee, mijnheer?” „De zee? Bah! 'k Ben tweemaal het strand langs gewandeld, maar 'k heb er genoeg van. Men ziet niets dan water, wat heeft men daaraan?” „Maar de duinen dan, die zijn toch mooi?” „Ja, om je moe te loopen, en oogen en mond vol stof te krijgen, als het waait, en dat doet het hier altijd. Neen, 'k blijf stilletjes thuis zitten hoor!” „Houdt u van bloemen?” „O ja, wie zou niet van bloemen houden. 'k Had zoo'n mooie geranium, zoo'n mooi rond boschje, stijf vol bloemen, 'k zette haar buiten, 't regende zoo'n beetje, en toen 'k haar 's avonds terughaalde — geknikt, verstooten, verdord. 'k Wil nooit weer bloemen hebben, zolang ik hier woon.” „Maar wilde bloemen, mijnheer, die zijn hier toch genoeg te vinden.”

„Wilde bloemen? Nooit gezien, mijnheer.”

Ik kan met zulke menschen niet praten, en ik ga naar de eeuwig schoone zee, wandel door de gesmade duinen en kniel neder bij mijne wilde bloempjes, die anderen niet zien, maar die dan ook voor mij al haar schoon tentoonspreiden. Heerlijke oogenblikken hebben ze mij verschaft. Wat een blijdschap, als ik weer een plant zag, die ik in 't Oosten van ons land tevergeefs gezocht had, of die hier geheele oppervlakten bedekte, terwijl ik ze elders slechts zelden had ontmoet. Hoe rijk zijn vooral Solaneeeën, Asperifoliën en Orchideeën vertegenwoordigd. Een lid van de laatste familie schonk mij het meeste genot.

Op een avond kwam een der schooljongens, een der velen, die Gij, geachte redactie, liefde voor de natuur ingeboezemd hebt, bij me met een bloem, een Orchidee, maar welke! Ik aan 't determineeren. *Ophrys apifera*! Misschien in Limburg gevonden! Dat deed wel een weinig mijn twijfel bovenkomen, maar 't was toch duidelijk genoeg. De volgende dag zag mij al weer in de duinen zwerven om zelf de plantjes te zoeken. En ja, daar, in een der pannen, niet al te vochtig en niet al te droog, dicht bij een miniatuurbeekje, verhieven ze, zedig verscholen

De Bijen-Orchis. *Ophrys apifera*.

tusschen het gras, haar stengeltjes. Slechts enkele exemplaren — het schoone is zeldzaam. En schoon zijn ze. 't Is moeilijk eene vergelijking tusschen de verschillende bloemen te maken, elk treft ons op haar beurt door eigen schoonheid, maar op 't eerste oogenblik zei ik: Nooit heb ik zoo'n keurig plantje gezien.

Een viertal bloempjes slechts aan den stengel: het groote aantal zou de sierlijkheid van den enkeling verduisteren. De buitenste bloemdekblaadjes van het doorschijnendste rozerood, de naar beneden hangende lip van het zachtste fluweel met gele draden doorweven. „Ik meende eerst, dat er een bij op zat,” zei de jongen, die het plantje het eerst vond, en werkelijk bootst de lip vrij nauwkeurig zoo'n insect na.

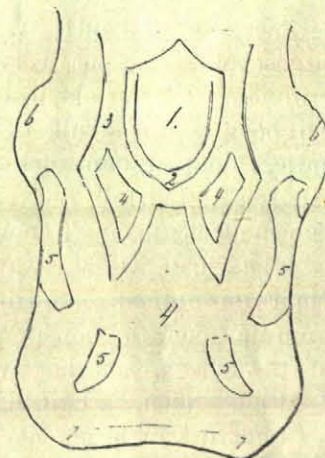
Een bloem van *Ophrys apifera*, a. de buitenste bloemdekblaadjes. b. twee van de binnenste bloemdekblaadjes. l. de lip. m. de meeldraad. s. de stempel.

Bijna elken avond ging ik naar mijn bloempjes kijken. Een paar waren al uitgerukt, ik vreesde dat de nieuweling in Hollands flora even spoedig verdwijnen zou, als ze gekomen was, maar gelukkig — een drietal hebben alle gevaren getrotseerd en zaad gezet. Een gedeelte ervan zal ik bewaren en uitzaaien, 't ander gedeelte moet zich zelf redden — wie weet, misschien is het niet van vreemde hulp

gediend. Maar van harte hoop ik, dat het heerlijke plantje voor Hollands duinen bewaard blijft.

Hoek van Holland.

E. SCHELTENS.

Teekening en kleur van de lip van *Ophrys apifera*.
1 lichtbruin, 2 iets donkerder bruin, 3 geel, 4 fluweelig donkerbruin, 5 geelgroen, 6 zwaar fluweelig donkerbruin, 7 bruin met goudgele haartjes.

Dit is, met Heimans' *Ramischia*, de mooiste botanische vondst van dit jaar. Een twijfelachtige Limburger is geconstateerd als echt, onvervalscht bewoner van Hollands Zuidhoek, een namiddagtochtje ver van Rotterdam en 's Gravenhage. Maar, o Rotterdammers en Hagenaars en gij allen, Nederlandsche plantenliefhebbers, zorgt ervoor, dat de heer Scheltens geen berouw behoeft te hebben over zijn goedgeefsche mededeeling en eerbiedigt de plantjes, die daar in de duinen staan! Als er 't volgend jaar één gedroogd wordt voor het Herbarium der Botanische Vereeniging, dan is de wetenschap voldaan en 't feit geboekt, dat deze mooiste van alle Midden-Europeesche orchideeën als wilde plant in ons land voorkomt.

Wilt gij u aan de grillige vormen en de fijne kleurenpracht der bloemen verlustigen, wilt gij de plant zelve bezitten, welnu, koopt dan voor enkele stuivers de knolletjes ervan bij een onzer groote handelaars in bloembollen; de firma Van Meerbeek te Hillegom o. a. biedt ze aan tegelijk met verscheiden andere zeldzame inlandsche planten.

JAC. P. T.

Door Bosch en Heide. II.

(Vervolg van blz. 111).

„Smijt hem er maar weer in,” zei de boer, „hij gaat dadelijk dood, kijk, hij rekt zich al uit.” 't Diertje strekte de achter- en voorpooten rechtuit en bleef onbeweeglijk liggen.

De boerenjongens gingen verder.

Daar zaten we bij de verdrongen haas; 't was de eerste keer van ons beider leven, dat wij een haas vingen en nu was 't een dooie; jammer!